

måtte blive vedtaget indenfor konventionens rammer.

Det drejer sig i sidstnævnte henseende om

a) regler om maskestørrelsen i fiskenet, mindstemål for fisk, fredningsperioder for fisk, oprettelse af fredningsområder for fisk, indretning af fiskeredskaaber og tilhører udover maskestørrelsen i net, samt iværksættelse af foranstaltninger til forbedring og forøgelse af havets rigdomskilder, herunder kunstig forplantning, omplantning af organismer og omplantning af yngel, som er henstillet gennemført af den i konventionens art. 3 nævnte kommission og vedtaget med mindst to tredjedels flertal af de tilstedeværende og stemmeafgivende delegerationer, jfr. konventionens art. 8, stk. 1, og for hvis vedkommende der ikke overensstemmende med reglerne i art. 8, stk. 2-6, jfr. art. 9, er gjort indsigelse af regeringen, eller fra hvilke regeringen ikke efter reglen i art. 10 er trådt tilbage.

b) dels nationale kontrolforanstaltninger inden for de enkelte landes territorier, dels nationale og internationale kontrolforanstaltninger på det åbne hav, med hensyn til hvilke konventionens art. 13, 3. stk., foreskriver samme vedtagelsesregler som for de under a) nævnte foranstaltninger, samt

c) regulering af den samlede fangst eller af den samlede fiskeintensitet indenfor konventionsområdet, til hvis iværksættelse der efter konventionens art. 7, stk. 2, kræves tiltrædelse af samtlige kontraherende stater.

Efter lovforslagets § 2, stk. 1, kan der i de forskrifter, der udfærdiges i medfør af loven, fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelserne i forskrifterne. Den mulighed for idømmelse af hæfte eller fængsel, som indeholdtes i loven af 9. juni 1948, og som særligt tog sigte på overtrædelse af bestemmelserne om kontrol med bygning og køb af fiskefartøjer til fiskeri i konventionsområdet, er derimod ikke opretholdt, idet de reguleringsforanstaltninger med hensyn til fiskerflådens størrelse, som Danmark på daværende tidspunkt havde erklæret sig villig til at iværksætte som sit yderligere bidrag til forhindring af overfiskning i Nordsøen ikke blev aktuelle, idet en regulering af fiskeriet ad denne vej ret hurtigt blev opgivet af medlemslandene som værende af mindre værdi i forhold til

de med foranstaltningernes gennemførelse forbundne ulemper.

Halvdelen af de bøder, som idømmes for overtrædelse af de efter loven udfærdigede bestemmelser, tilfalder efter § 2, stk. 2, som hidtil statskassen. For så vidt angår den halvdel, der hidtil efter fiskeriministeriets nærmere bestemmelse er blevet anvendt til vanskeligt stillede fiskere og deres efterladte sker ej heller nogen principiel ændring, idet det alene foreslås, at de nærmere forskrifter herom optages i den kongelige anordning, som udstedes i henhold til § 1. Herved opnås, at man ved — bortset fra Færøerne og Grønland — i anordningen at foreskrive samme fordeling som i saltvandsfiskeriloven fastsat, nemlig med $\frac{2}{3}$ til Dansk Fiskeriforenings hjælpefond og $\frac{1}{3}$ til Vestjydsk Fiskeriforenings hjælpefond opnår en mere hensigtsmæssig ordning, idet overtrædelser af konventionsbestemmelserne har vist sig ofte samtidig at indebære en overtrædelse af saltvandsfiskerilovens bestemmelser. En ret omstændelig fordeling af denne halvdel af bøderne efter dobbelte regler, vil således kunne undgås.

I lovforslagets § 3, stk. 1, foreslås det, at tidspunktet for lovens ikrafttrædelse bestemmes ved kongelig anordning, idet herved bemærkes, at konventionen efter dennes art. 15 træder i kraft, når alle signatarmagter har deponeret deres ratifikationsdokumenter, hvilket allerede er sket for så vidt angår ti af de fjorten medlemslande, medens fire lande forventes at foretage deponeringen i den nærmeste fremtid. Efter konventionens art. 15, stk. 2, er i øvrigt givet mulighed for et tidligere ikrafttrædelsestidspunkt, når mindst syv lande har deponeret deres ratifikationsdokumenter.

For Færøernes og Grønlands vedkommende foreslås det i § 3, stk. 2, at de i § 1 omhandlede forskrifter fastsættes efter forhandling med henholdsvis det færøske hjemmestyre og Grønlands landsråd.

Der er ikke i lovforslaget optaget nogen bestemmelse svarende til, hvad der er fastsat i lov af 9. juni 1948 om gyldigheden af denne lov i relation til konventionen af 5. april 1946, idet loven må antages, uden at særlig bestemmelse herom er påkrævet, at bortfalde, når konventionen af 24. januar 1959 ophører at være gældende.